

TOAMNA

STOMFF ANDREI AUREL

TOAMNA

Se duc cocorii către sud, în veuri
Ce par trasate c-un echer ceresc,
A mai trecut o vară, te iubesc
Și ochii tăi sunt zvon de curcubeuri
Peste oceane care cresc, tot cresc
Și ne despart, suntem doar continente
C-așteaptă întâlnirea viitoare,
Nu știu dacă va fi atunci tot soare
Ori dacă drumurile ne vor fi tangente
Și simt incertitudinea cum doare
Cu dor de tine și cu dor de noi.
Se duc cocorii și se-apropie ploi,
Copacii plâng podoabele pierdute,
Frunze căzute-n tina, în noroi
Spre a se-ntoarce-n rădăcini străine.
Încă întreabă aerul de tine
Când intră-n pieptul meu cu iz de toamnă,
Nu înțeleg de ce mă tot condamnă
Că nu încerc să spulber orice zid
Când simt adânc pe fruntea mea un rid
Ce-a apărut privind în depărtări
Și așteptând corăbii euxine.
E toamnă și mi-e tare dor de tine
Și mai răspund doar tainicei chemări
De-a te-ntalni în lungi alexandrine
Ce le compun privind cum trec cocorii.
Nu cred în existențe iluzori
Cât timp îmi este dor să îmi aline
Rămăsa existență ochii tăi.
Ignor pendula cu-ale ei băți
Ce sacadat îmi bântuie visarea.
Cât te iubesc mai știe numai marea
Și infinitul încă ne-nțeles.
Secundele în pielea mea tot țes
Rănile care nu mai dor de mult.

E amintirea un imens tumult
Și ceasul bate parcă tot mai des.

20 sept 2015